

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

ΕΚΟΥΣΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

N.3869/2010

Αριθμός απόφασης 649/2018

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Νικαίας και τη Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ:

Του αιτούντος: Του ου χι της, κατοίκου Νικαίας Αττικής, οδός Π. ΑΦΜ, ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου του Χρύσανθου Νικ. Φράγκου. Και

Των μετεχουσών στη δίκη πιστωτριών, οι οποίες κατέστησαν διάδικοι μετά τη νόμιμη κλήτευσή τους (άρθρο 5 ν. 3869/2010 και 748 παρ. 2 ΚΠολΔ): 1) Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία », που εδρεύει στην Αθήνα, οδός ως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου δικηγόρου της , 2) Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία Σ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός όπως νόμιμα εκπροσωπείται, με ΑΦΜ οποία παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της , 3) Του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία (Ε.Φ.Κ.Α.)», ως οιονεί καθολικού διαδόχου του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία », που εδρεύει στην Αθήνα, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, το οποίο παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου

δικηγόρου του Ιωάννη Α. Καραδήμα.

Ο αιτών ζητεί να γίνει δεκτή η από αίτησή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου η οποία προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Εκφωνήθηκε η υπόθεση από τη σειρά του οικείου πινακίου.

Ακολούθησε συζήτηση όπως σημειώνεται στα πρακτικά.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Σύμφωνα με το άρθρ. 1 παρ. 2 εδ. β Ν. 3869/2010 όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με την παρ.1 του άρθρου 1 της υποπαρ. Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/14-8-2015), και καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ.5 του άρθρου 2 της υποπαρ.Α.4 του άρθρου 2 του ιδίου νόμου, τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του προβλέπεται ότι πλέον «Στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου περιλαμβάνονται επίσης: α) οι βεβαιωμένες οφειλές στην Φορολογική Διοίκηση σύμφωνα με τον Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (Κ.Φ.Δ.), τον Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.) και τον Τελωνειακό Κώδικα, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής που τις επιβαρύνουν, β) οι βεβαιωμένες οφειλές προς τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.) α' και β' βαθμού και τα νομικά πρόσωπα αυτών, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής, συμπεριλαμβανομένων των οφειλών που προκύπτουν από εισφορά σε χρήμα ή την μετατροπή εισφοράς γης σε χρήμα των προς ένταξη ή και των ήδη ενταγμένων ιδιοκτησιών, σύμφωνα με το ν.1337/1983 από φόρους και τέλη προς το Δημόσιο και τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και γ) ασφαλιστικές οφειλές προς τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής. Τα αναφερόμενα στα στοιχεία α' , β' και γ' πρόσωπα, δεν επιτρέπεται να συνιστούν το σύνολο των πιστωτών του αιτούντος και οι οφειλές του προς αυτά

υποβάλλονται σε ρύθμιση κατά τον παρόντα νόμο μαζί με τις οφειλές του προς τους ιδιώτες πιστωτές». Όπως παγίως γίνεται δεκτό, η αρχή της ισότητας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος, επιβάλλει την ομοιόμορφη μεταχείριση των προσώπων που τελούν υπό τις αυτές ή παρόμοιες συνθήκες. Ο κανόνας αυτός δεσμεύει τα συντεταγμένα όργανα της πολιτείας και, ειδικότερα, τόσο τον κοινό νομοθέτη κατά την άσκηση του νομοθετικού έργου, όσο και τη Διοίκηση κατά την κανονιστική δράση της με νομοθετική εξουσιοδότηση. Η παράβαση της συνταγματικής αυτής αρχής ελέγχεται από τα δικαστήρια, ώστε να διασφαλίζεται η πραγμάτωση του κράτους δικαίου και η ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας καθενός με ίσους όρους. Κατά τον δικαστικό αυτό έλεγχο, που είναι έλεγχος ορίων και όχι ορθότητας των νομοθετικών επιλογών, αναγνωρίζεται στον κοινό νομοθέτη και στην κανονιστικώς δρώσα Διοίκηση η ευχέρεια να ρυθμίζει με ενιαίο ή με διαφορετικό τρόπο τις ποικίλες προσωπικές ή πραγματικές καταστάσεις και σχέσεις, λαμβάνοντας υπ' όψιν τις υφιστάμενες κοινωνικές, οικονομικές, επαγγελματικές ή άλλες συνθήκες που συνδέονται με καθεμία από αυτές τις καταστάσεις ή σχέσεις, με βάση γενικά και αντικειμενικά κριτήρια που βρίσκονται σε συνάφεια προς το αντικείμενο της ρύθμισης. Πρέπει, όμως, η επιλεγόμενη ρύθμιση να κινείται μέσα στα όρια που διαγράφονται από την αρχή της ισότητας, τα οποία αποκλείουν τόσο την εκδήλως άνιση μεταχείριση είτε με τη μορφή της εισαγωγής ενός καθαρά χαριστικού μέτρου ή προνομίου μη συνδεδεμένου προς αξιολογικά κριτήρια είτε με τη μορφή της επιβολής αδικαιολόγητης επιβάρυνσης ή της αφαίρεσης δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται ή παρέχονται από προϋφιστάμενο ή συγχρόνως τιθέμενο γενικότερο κανόνα, όσο και την αυθαίρετη εξομοίωση διαφορετικών καταστάσεων ή την ενιαία μεταχείριση προσώπων που τελούν υπό διαφορετικές συνθήκες με βάση όλως τυπικά ή συμπτωματικά ή άσχετα μεταξύ τους κριτήρια (βλ. αποφάσεις Ολομελείας ΣτΕ 4749/2014, 1286/2012, 2396/2004, 2180/2004, 1252 – 1253/2003). Η συνταγματική καθιέρωση της φορολογικής υποχρέωσης προκύπτει βέβαια και από τη ρύθμιση της φορολογίας και δημοσιονομικής διαχείρισης στα άρθρα 78 επ. Συντάγματος. Σύμφωνα με το αρ. 78 παρ. 4 του Συντάγματος «το αντικείμενο της φορολογίας, ο φορολογικός συντελεστής, οι απαλλαγές ή εξαιρέσεις από τη φορολογία και η απονομή συντάξεων δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο νομοθετικής εξουσιοδότησης». Περαιτέρω, σύμφωνα με το αρ. 22 παρ. 5 του Συντάγματος «το Κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων, όπως νόμος ορίζει». Με αυτή τη

διάταξη θεσπίζεται η υποχρέωση ασφαλιστικής καλύψεως του εργαζομένου πληθυσμού της Χώρας, ο νόμος όμως μπορεί να διαμορφώσει ελευθέρως τη μορφή και την έκταση της παρεχόμενης ασφαλιστικής προστασίας. Κατά το αρ. 25 παρ. 4 του Συντάγματος «Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης». Η υποχρέωση «της συνεισφοράς» που θεσπίζει το αρ. 4 παρ. 5 αποτελεί μία σπουδαία πλευρά του χρέους αυτού και έγκειται στην υποχρέωση των πολιτών να φέρουν τα δημόσια βάρη να καλύπτουν δηλαδή τις δημόσιες κρατικές, δημοτικές δαπάνες. Δημόσια βάρη κατά την έννοια του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος θα πρέπει να θεωρηθούν όλες οι υποχρεωτικές χρηματικές παροχές προς το κράτος δηλαδή προεχόντως τα φορολογικά βάρη, οι ασφαλιστικές εισφορές, τα δημοτικά τέλη και οι λοιπές χρηματικές υποχρεώσεις όπως κατά νόμο εξειδικεύονται. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι φορολογικές και δασμολογικές απαλλαγές και μέτρα προνομιακού χαρακτήρα που θεσπίζονται με κριτήρια μη συναφή προς την άσκηση της δημοσιονομικής πολιτικής, αλλά εισάγονται υπό την μορφή διευκολύνσεων, όπως, εν προκειμένω, η επίδικη ρύθμιση περί διαγραφής των επίμαχων οφειλών, χωρίς, όμως, να συνάπτονται με την επίτευξη του γενικότερου συμφέροντος της εθνικής οικονομίας, αλλά, αντιθέτως, ενόψει, μάλιστα, του ότι αφορούν, εν δυνάμει μεγάλο αριθμό φορολογουμένων, ενδέχεται να συνεπάγονται άμεσες και καθοριστικές επιπτώσεις στο δημοσιονομικό προϋπολογισμό, αντίκεινται στην κατοχυρωμένη στην παρ. 5 του άρθρου 4 του Συντάγματος αρχή της φορολογικής ισότητας που επιτάσσει την συνεισφορά όλων των πολιτών στα δημόσια βάρη ανάλογα με την φοροδοτική τους ικανότητα. Επιπλέον ιδίως η ένταξη των ασφαλιστικών οφειλών προς τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης στο άρθρο 1 παρ. 2 εδ. β Ν. 3869/2010 παραβιάζει ευθέως την πολιτειακή εγγύηση που κατοχυρώνεται με το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος και αφορά το θεσμό της κοινωνικής ασφαλίσεως η οποία διασφαλίζεται με τη λειτουργία βιώσιμων ασφαλιστικών οργανισμών και υποχρεώνει το νομοθέτη να προβαίνει σε ειδικές ρυθμίσεις με γνώμονα πάντοτε την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου και την προαγωγή της ίδιας της κοινωνικής ασφαλίσεως, εισάγει ανόμοια μεταχείριση των ασφαλισμένων που τελούν υπό όμοιες οικονομικές συνθήκες και φοροδοτική ικανότητα και έρχεται σε αντίθεση με το δημόσιο συμφέρον, αφού κατ' αυτό τον τρόπο επέρχεται προφανώς απώλεια εσόδων και πλήττονται όλοι οι υπόλοιποι πολίτες που δεν υπάγονται στις διατάξεις του Ν. 3869/2010. Για τους λόγους αυτούς, οι βεβαιωμένες οφειλές προς

τη Φορολογική Διοίκηση και προς τους ΟΤΑ (αφού και αυτοί είναι δημόσιες υπηρεσίες καθ' ύλην όμως αποκεντρωμένες) καθώς και οι ασφαλιστικές εισφορές προς τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης, με μοναδικές προϋποθέσεις α) ότι δεν έχουν δημιουργηθεί κατά το τελευταίο έτος πριν την υποβολή της σχετικής αίτησης του αρ. 4 (του Ν. 3869/2010) και β) ότι ο δημόσιος τομέας δεν είναι ο μοναδικός πιστωτής του υπερχρεωμένου, δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ρύθμισης του Ν. 3869/2010, όπως αυτός ισχύει μετά την αντικατάσταση του με την παρ.1 του άρθρου 1 της υποπαρ. Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/14-8-2015). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η διάταξη αυτή είναι ανίσχυρη επειδή κρίνεται ως αντισυνταγματική από το παρόν Δικαστήριο και πρέπει να κηρυχθεί ανεφάρμοστη κατ' άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι παραβιάζεται έτσι η αρχή της διάκρισης των λειτουργιών, την οποία θεσπίζουν τα άρθρα 1, 26, 73 επ. και 87 επ. του Συντάγματος (Ολ ΑΠ 3/2013, 46/2005, 9/2004).

Με την κρινόμενη αίτηση, όπως παραδεκτά συμπληρώθηκε και τροποποιήθηκε κατ' άρθρα 236 και 745 Κ.ΠολΔ με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου του αιτούντος, η οποία αναλύθηκε στις έγγραφες προτάσεις του, ο αιτών, επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών του, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και χρέη προς φορέα κοινωνικής ασφάλισης, που αναφέρονται στην περιεχόμενη στην αίτηση αναλυτική κατάσταση, ζητεί να ενταχθεί στις ευνοϊκές ρυθμίσεις του ν. 3869/2010 για ρύθμιση των χρεών του, αφού ληφθούν υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή του κατάσταση που εκθέτει αναλυτικά, με σκοπό την μερική απαλλαγή του απ' αυτά. Περαιτέρω, ζητεί ν' αναγνωριστεί ότι μετά την τήρηση της ρύθμισης έναντι των πιστωτών του θα απαλλαγεί από το υπόλοιπο των χρεών του και να συμψηφιστεί η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

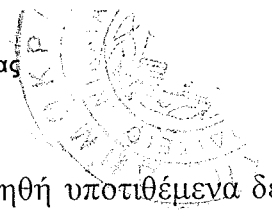
Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η κρινόμενη αίτηση, παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος αρμοδίου καθ' ύλην και κατά τόπο Δικαστηρίου, στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται η κύρια κατοικία του αιτούντος κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας των άρθρων 741 επ. Κ.Πολ.Δ (άρθρο 3 ν.3869/2010). Για το παραδεκτό της αιτήσεως τηρήθηκαν όσα προβλέπονται στο άρθρ. 4 παρ. 2 Ν. 3869/2010 όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του από την παρ.4 του άρθρου 1 της υποπαρ. Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015

(ΦΕΚ Α 94/14-8-2015), και καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της υποπαρ Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/14-8-2015), τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά τις 19.8.2015, αφού προσκομίστηκαν τα αναφερόμενα στην ανωτέρω διάταξη έγγραφα καθώς επίσης και η από 31-08-2016 υπεύθυνη δήλωση του αιτούντος για την ορθότητα και πληρότητα των καταστάσεων της περιουσίας και των εισοδημάτων του, των πιστωτών του και των απαιτήσεων τους καθώς και για τις μεταβιβάσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων του κατά την τελευταία τριετία. Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 13 παρ.2 Ν.3869/2010 από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στα τηρούμενα αρχεία, προέκυψε ότι δεν εκκρεμεί άλλη σχετική αίτηση της αιτούσας, ούτε έχει εκδοθεί σε προγενέστερο χρόνο απόφαση για ρύθμιση και απαλλαγή από τις οφειλές της. Περαιτέρω, η κρινόμενη αίτηση στην οποία περιλαμβάνονται όλα τα απαραίτητα στοιχεία που προβλέπονται από το άρθρ. 4 παρ. 1 Ν.3869/2010, είναι επαρκώς ορισμένη, μη ούσας σε κάθε περίπτωση απαραίτητης της εξειδίκευσης των λόγων για τους οποίους κάθε οφειλέτης περιήλθε σε οικονομική αδυναμία, ούτε της αναφοράς του κόστους διαβίωσης αυτού, ούτε εκείνων των γεγονότων από τα οποία προκύπτει η μονιμότητα της αδυναμίας πληρωμής κάθε αιτούντος, τα οποία συνιστούν αντικείμενο απόδειξης (Αθ. Κρητικού, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, έκδοση 2012, σελ. 51 παρ. 8, 14 και 15, Ε. Κιουπτσίδου Αρμ. 64-Ανάτυπο σελ. 1477, ΕιρΘεσ. 5105/2011, 6546/2011 δημ. σε Νόμος, Ειρ.Ελευσίνας 15/2013 ΤΝΠ/ΔΣΑ), αρκούσης της επίκλησης της μονιμότητας αυτής της αδυναμίας, απορριπτομένης της σχετικής ένστασης περί αοριστίας που προέβαλαν οι καθ' ων-πιστώτριες. Είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1,4,5,6 παρ.3 και 8, 9, 19 και 11 του Ν.3869/2010, όπως διαμορφώθηκαν μετά τις τροποποιήσεις που επέφερε ο νόμος 4161/2013, 4336/2015 και 4346/2015, πλην του αιτήματος να επικυρωθεί το υποβαλλόμενο σχέδιο διευθέτησης οφειλών κατ' άρθρο 7 του Ν. 3869/2010, που είναι μη νόμιμο, αφού η επικύρωση του σχεδίου διευθέτησης, ως υποβλήθηκε ή τροποποιήθηκε από τους διαδίκους, δεν αποτελεί αντικείμενο της αίτησης του άρθρου 4 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, αλλά νόμιμη συνέπεια της ελεύθερης συμφωνίας των διαδίκων σε περίπτωση που κανένας πιστωτής δεν προβάλλει αντιρρήσεις για το αρχικό ή το τροποποιημένο σχέδιο διευθέτησης οφειλών ή συγκατατίθενται όλοι σε αυτό, οπότε ο Ειρηνοδίκης, αφού διαπιστώσει την κατά τα άνω επίτευξη συμβιβασμού, με απόφασή του επικυρώνει το σχέδιο, το οποίο από την επικύρωσή του αποκτά ισχύ δικαστικού

συμβιβασμού, πλην του αιτήματος να ενταχθούν στη ρύθμιση και οι οφειλές προς το v.p.d.d. Ε.Φ.Κ.Α., ως οιονεί καθολικό διάδοχο του ..., διότι κατά τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, τα χρέη αυτά δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ρύθμισης του Ν. 3869/2010 καθώς η διάταξη που τις ενέταξε στο πεδίο εφαρμογής αυτού του νόμου έρχεται σε αντίθεση με το Σύνταγμα, επίσης πλην του αιτήματος της αναγνώρισης ότι μετά την τήρηση της ρύθμισης έναντι των πιστωτών του ο αιτών θα απαλλαγεί από το υπόλοιπο των χρεών του, αφού σύμφωνα με το άρθρο 11 παρ.1 του Ν.3869/2010 ορίζεται ότι το αίτημα απαλλαγής του οφειλέτη από κάθε τυχόν υφιστάμενο υπόλοιπο οφειλής έναντι όλων των πιστωτών αποτελεί αντικείμενο μεταγενέστερης αίτησής που κοινοποιείται στους πιστωτές, η οποία υποβάλλεται στο Δικαστήριο μετά την κανονική εκτέλεση από αυτόν των υποχρεώσεων που του επιβάλλονται με την απόφαση που εκδίδεται σε εφαρμογή των παραγράφων 2, 4 και 5 του άρθρου 8 του Ν. 3869/2010, με την επιφύλαξη των όσων ορίζονται στην παράγραφο 6 του άρθρου 4 του Ν. 3869/2010 και στην παράγραφο 2 του άρθρου 9 του Ν. 3869/2010, και τέλος πλην του αιτήματος για συμψηφισμό της δικαστικής δαπάνης μεταξύ των διαδίκων, καθώς σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 6 του Ν.3869/2010 δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται. Επομένως, κατά το μέρος που η αίτηση κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, μετά την καταβολή των νομίμων τελών συζητήσεως και δεδομένου ότι δεν επιτεύχθηκε δικαστικός συμβιβασμός (άρθρο 7 ν. 3869/2010) μεταξύ του αιτούντος και των πιστωτών του.

Η πρώτη των καθ' ων-πιστώτρια, πέραν της ένστασης αοριστίας, που κρίθηκε ανωτέρω, με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου της, η οποία καταχωρήθηκε στα πρακτικά, όπως αναλύεται ειδικότερα στις προτάσεις της, προέβαλε την ένσταση δόλιας περιέλευσης του αιτούντος σε γενική και μόνιμη αδυναμία πληρωμής, καθόσον προέβη στη λήψη των δανείων, μολονότι γνώριζε ήδη κατά το χρόνο λήψεως αυτών ότι δεν είχε την οικονομική δυνατότητα να τα αποπληρώσει, αποδεχόμενος κατ' αυτό τον τρόπο το ενδεχόμενο της αδυναμίας εξυπηρέτησής τους. Η ως άνω ένσταση είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις του άρθρου 1 παρ.1 Ν.3869/2010, και πρέπει να ερευνηθεί επί της ουσίας. Περαιτέρω, οι καθ' ων-πιστώτριες προέβαλαν παραδεκτά την ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος, καθώς ο αιτών ζητεί την υπαγωγή του στο Ν. 3869/2010 και τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους των χρεών του, αν και δεν έχει περιέλθει σε γενική και μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Ωστόσο η ένσταση αυτή

τυγχάνει απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι τα παραπάνω επικαλούμενα και αληθή υποτιθέμενα δεν συνιστούν την αναφερόμενη στο άρθρο 281 Α.Κ. καταχρηστική συμπεριφορά των αιτούντων (ΕιρΣαμ 82/2012, ΕιρΚορ 121/2012, ΕιρΑμαρ 447/2012, ΕιρΚορ 580/2011, ΕιρΑμαρ 522/2011, ΕιρΘεσ 5105/2011, Ειρ Πατρ 5/2012, ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), δοθέντος επίσης ότι οι ορισμοί του άρθρου αυτού δεν ισχύουν επί δικαιωμάτων που ασκούνται κατά εφαρμογή δικονομικών διατάξεων, όπως είναι και το δικαίωμα άσκησης αιτήσεως ή αγωγής ή ενδίκου μέσου (βλ. σχετ. Α.Π. 1006/1999, ΕλλΔνη 40,1718, Α.Π. 392/1997, ΕλλΔνη 38, 1842). Η επιδίωξη δε για ρύθμιση, με βάση την περιουσιακή κατάσταση των οφειλετών, ακόμη και με πρόταση μηδενικών καταβολών ή μικρών δόσεων σε σχέση με το σύνολο των οφειλών τους, δεν συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, καθώς η άσκηση του δικαιώματος του αυτού δεν έρχεται σε αντίθεση με την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του δικαιώματος. Αντίθετα, κρίνεται ότι είναι απολύτως σύμφωνη με το γράμμα και το πνεύμα του νόμου και δεν ασκείται άσκοπα, αλλά σύμφωνα και το σκοπό των διατάξεων του Ν 3869/2010 (βλ σχετικά αιτιολογική έκθεση) και σύμφωνα με τους παγιωμένους ηθικούς κανόνες, που χαρακτηρίζουν την συμπεριφορά του μέσου συνετού ανθρώπου (βλ. ΕιρΧαλ 29/2012, Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος). Η προσφυγή της αιτούσας στις διατάξεις του ν.3869/2010 αποτελεί δικαίωμά της, η αίτησή της δε θα γίνει δεκτή από το αρμόδιο ειρηνοδικείο, μόνο με την διαπίστωση της ύπαρξης των προϋποθέσεων του άρθρου 2 του νόμου αυτού και εφόσον βέβαια η αιτούσα δεν περιήλθε με δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών της, στοιχείο, το οποίο αν αποδειχθεί από τις πιστώτριες, θα έχει σαν αποτέλεσμα την απόρριψη της αίτησης ως ουσιαστικά αβάσιμης.

Από την ανωμοτί κατάθεση του αιτούντος, κατ' άρθρο 415 ΚΠολΔ, στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, από το σύνολο των μετ' επικλήσεως προσκομιζομένων εγγράφων, καθώς και από εκείνα που απλώς προσκομίζονται στο δικαστήριο χωρίς να γίνεται επίκληση τους -παραδεκτά, όπως προκύπτει από τα άρθρα 744 και 759 παρ. 3 του ΚΠολΔ (βλ.σχετ. ΒΒαθρακοκοίλης Ερμηνευτική - Νομολογιακή Ανάλυση του ΚΠολΔ, τ Δ, έκδοση 1996, ρ.759 αριθ,5, Α.Π 174/1987,ΕλλΔνη 29,129), μερικά από τα οποία μνημονεύονται ειδικότερα στη συνέχεια, χωρίς ωστόσο να παραλείπεται κανένα κατά την ουσιαστική εκτίμηση της υπόθεσης, από τις έμμεσες ομολογίες που προκύπτουν από τους ισχυρισμούς του αιτούντος (άρθρα 741 και 261 ΚΠολΔ), τα

διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, τα οποία λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη από το δικαστήριο (336 παρ. 4 ΚΠολΔ) και από την εν γένει διαδικασία αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών, ηλικίας [] γεννηθείς το έτος [], τυγχάνει έγγαμος με την [] με την οποία έχει αποκτήσει δύο ενήλικα πλέον τέκνα, τη [] και τη [], ηλικίας [] 1 ετών αντίστοιχα (βλ. την από [] βεβαίωση οικογενειακής κατάστασης του Τμήματος Αστικής και Δημοτικής Κατ/σης της Διεύθυνσης Αστικής και Δημοτικής Κατ/σης του Υπουργείου Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης). Ο αιτών είναι άνεργος κατά το χρόνο συζήτησης της αιτήσεως και από τον [] του [] θα λαμβάνει επίδομα ανεργίας ποσού 400,00 ευρώ περίπου (βλ. τη με αριθμ. πρωτ. [] αίτηση προς τον ΟΑΕΔ), ενώ το ατομικό του εισόδημα συμπληρώνει το ποσό των 188,00 ευρώ περίπου που λαμβάνει μηνιαίως από την εκμίσθωση ακινήτου του στη [], επί της οδού [] στο οποίο έχει την κυριότητα σε ποσοστό 37,5 % (βλ. έντυπο Ε2 από το οποίο αποδεικνύεται η μίσθωση του ως άνω καταστήματος και το ύψος του συνολικού μισθώματος). Σε προγενέστερο χρόνο, ήτοι από [] έως [], ο αιτών διατηρούσε βιοτεχνία [] τη λειτουργία της οποίας διέκοψε στις αρχές [] 1994 (βλ. τη με αριθμό δήλωσης [] βεβαίωση διακοπής εργασιών μη φυσικού προσώπου της Δ.Ο.Υ. Δ' Πειραιά). Πριν το έτος 2011 εργαζόταν ως ιδιωτικός υπάλληλος για περισσότερα από 10 έτη με μηνιαίο μισθό ποσού 900,00-1.000,00 ευρώ περίπου στην εταιρεία με την επωνυμία [], από την οποία απολύθηκε λαμβάνοντας αποζημίωση ποσού 3.000,00 ευρώ περίπου. Κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως και συγκεκριμένα από 01-04-2016 μέχρι 30-11-2016 εργαζόταν ως συμβασιούχος υπάλληλος με τη ειδικότητα του εργάτη καθαριότητας στο Δήμο [], με μηνιαίο μισθό ποσού 763,91 ευρώ (βλ. ανάλυση μισθοδοσίας μηνός Ιουνίου 2016), ενώ σε προγενέστερο χρόνο, ήτοι από [] 2016 ήταν άνεργος, εγγεγραμμένος στα μητρώα ανέργων του ΟΑΕΔ, με εξαίρεση το χρονικό διάστημα από 04-03-2015 μέχρι 10-11-2015 κατά το οποίο εργάστηκε πάλι ως συμβασιούχος. Πριν περιέλθει σε καθεστώς ανεργίας κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως ο αιτών εργαζόταν στο Δήμο [] με μηνιαίο μισθό ποσού 750,36 ευρώ (βλ. εκκαθαριστικό μηνός Ιανουαρίου 2018). Η σύζυγός του είναι δημόσιος υπάλληλος και συγκεκριμένα νοσηλεύτρια στο [] και λαμβάνει μισθό που ανέρχεται

μηνιαίως στο ποσό των 839,62 ευρώ (βλ. ανάλυση εκκαθάρισης μισθοδοσίας Μαΐου 2018), ενώ πλέον δε λαμβάνει το μίσθωμα ποσού 300,00 ευρώ από την εκμίσθωση ακινήτου πλήρους και αποκλειστικής κυριότητας της στην [] στο οποίο πλέον διαμένει η μεγαλύτερη θυγατέρα της, η οποία είναι οικονομικά ανεξάρτητη (βλ. έντυπο Ε2, Ε9 έτους 2016, σε συνδυασμό με τα ταυτάριθμα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης). Αντιθέτως, η μικρότερη θυγατέρα τους είναι φοιτήτρια στις [] και ο αιτών και η σύζυγός του είναι επιφορτισμένοι με τα έξοδα διαμονής και διαβίωσής της εκεί (βλ. το με αριθμ. πρωτ. [] πιστοποιητικό της Σχολής [], προσκομιζόμενες αποδείξεις, σε συνδυασμό με τα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης). Ο αιτών διαμένει με τη σύζυγό του σε διαμέρισμα στη [] Αττικής, στο οποίο ο αιτών έχει εμπράγματο δικαίωμα οίκησης (προσωπική δουλειά) και για το οποίο θα γίνει λόγος κατωτέρω.

Ειδικότερα όσον αφορά την περιουσιακή κατάσταση του αιτούντος, όπως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα έγγραφα, ήτοι τη δήλωση περιουσιακής κατάστασης (όπως έχει δηλωθεί έως την 19-07-2017), σε συνδυασμό με τη δήλωση ενιαίου φόρου ιδιοκτησίας ακινήτων (ΕΝΦΙΑ) για το έτος 2017 και τους σχετικούς τίτλους ιδιοκτησίας, ο αιτών έχει την πλήρη κυριότητα σε ποσοστό [] ενός καταστήματος, επιφανείας [] μ., έτους κατασκευής [], στη [] οδός [] αρ. 6, αντικειμενικής αξίας 24.236,06 ευρώ. Το ως άνω ακίνητο το απέκτησε δυνάμει του με αριθμό [] 1 συμβολαίου πράξης αποδοχής κληρονομίας του Συμβολαιογράφου Πειραιά [] Περαιτέρω, διαθέτει εμπράγματο δικαίωμα οίκησης σε διαμέρισμα, επιφανείας 98,59 ευρώ, έτους κατασκευής 1976, αντικειμενικής αξίας 21.295,44 ευρώ, καθώς και δικαίωμα υψούν σε ποσοστό 5% επί οικοπέδου στη [] οδός [] ά, αρ. 6, αντικειμενικής αξίας 2.025,47 ευρώ. Τέλος, ο αιτών είναι ιδιοκτήτης του με αριθμό κυκλοφορίας [] κυτοκινήτου, μάρκας [] (βλ. αντίγραφο άδειας κυκλοφορίας). Αποδείχθηκε ότι ο αιτών δε διαθέτει άλλη ακίνητη ή κινητή περιουσία.

Περαιτέρω, αποδείχτηκε ότι σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της αίτησης ο αιτών είχε αναλάβει τα παρακάτω χρέη, τα οποία σύμφωνα με το νόμο θεωρούνται ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους κατά το χρόνο κοινοποίησης αυτής

(εκτός από τα εμπραγμάτως ασφαλισμένα δάνεια των οποίων ο εκτοκισμός συνεχίζεται με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι το χρόνο εκδόσεως της απόφασης), κατ' άρθ. 6 παρ. 3 του Ν.3869/2010. Συγκεκριμένα ο αιτών ανέλαβε από 1) την Τράπεζα Α.Ε.: α) καταναλωτικό δάνειο (αρ. σύμβασης για το οποίο οφείλει, σύμφωνα με σχετική βεβαίωσή της, κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως (καθώς δεν προσκομίστηκαν στοιχεία για το υπόλοιπο των οφειλών του αιτούντος κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην πιστώτρια, μέχρι τον οποίο συνεχίζουν να εκτοκίζονται σύμφωνα με το αρθ. 6 παρ. 3 ν. 3869/10) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα συνολικά 8.038,20 ευρώ, β) πιστωτική κάρτα (αρ.), για την οποία οφείλει, σύμφωνα με σχετική βεβαίωσή της, κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως (καθώς δεν προσκομίστηκαν στοιχεία για το υπόλοιπο των οφειλών του αιτούντος κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην πιστώτρια, μέχρι τον οποίο συνεχίζουν να εκτοκίζονται σύμφωνα με το αρθ. 6 παρ. 3 ν. 3869/10) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα 2.891,38 συνολικά ευρώ, γ) πιστωτική κάρτα (αρ. α την οποία οφείλει, σύμφωνα με σχετική βεβαίωσή της, κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως (καθώς δεν προσκομίστηκαν στοιχεία για το υπόλοιπο των οφειλών του αιτούντος κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην πιστώτρια, μέχρι τον οποίο συνεχίζουν να εκτοκίζονται σύμφωνα με το αρθ. 6 παρ. 3 ν. 3869/10) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα συνολικά 2.501,65 ευρώ, δ) πιστωτική κάρτα (αρ. για την οποία οφείλει, σύμφωνα με σχετική βεβαίωσή της, κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως (καθώς δεν προσκομίστηκαν στοιχεία για το υπόλοιπο των οφειλών του αιτούντος κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην πιστώτρια, μέχρι τον οποίο συνεχίζουν να εκτοκίζονται σύμφωνα με το αρθ. 6 παρ. 3 ν. 3869/10) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα συνολικά 633,04 ευρώ, ε) καταναλωτικό δάνειο (αρ. σύμβασης), για το οποίο οφείλει, σύμφωνα με σχετική βεβαίωσή της, με την ιδιότητα του εγγυητή, κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως (καθώς δεν προσκομίστηκαν στοιχεία για το υπόλοιπο των οφειλών του αιτούντος κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην πιστώτρια, μέχρι τον οποίο συνεχίζουν να εκτοκίζονται σύμφωνα με το αρθ. 6 παρ. 3 ν. 3869/10) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα συνολικά 71.583,99 ευρώ, 2) την , α) στεγαστικό δάνειο (αρ. σύμβασης για το οποίο οφείλει, σύμφωνα με τη σχετική βεβαίωσή της, με την ιδιότητα του εγγυητή, κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης (καθώς δεν προσκομίζεται άλλη

επικαιροποιημένη βεβαίωση οφειλών που να καλύπτει και τον χρόνο συζήτησης της ένδικης αίτησης) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα συνολικά 22.852,11 ευρώ, β) στεγαστικό δάνειο (αρ. σύμβασης _____), για το οποίο οφείλει, σύμφωνα με τη σχετική βεβαίωσή της, με την ιδιότητα του εγγυητή, κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως (καθώς δεν προσκομίζεται άλλη επικαιροποιημένη βεβαίωση οφειλών που να καλύπτει και τον χρόνο συζήτησης της ένδικης αίτησης) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα συνολικά 26.641,79 ευρώ, γ) στεγαστικό δάνειο (αρ. σύμβασης _____), για το οποίο οφείλει, σύμφωνα με τη σχετική βεβαίωσή της, με την ιδιότητα του εγγυητή, κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως (καθώς δεν προσκομίζεται άλλη επικαιροποιημένη βεβαίωση οφειλών που να καλύπτει και τον χρόνο συζήτησης της ένδικης αίτησης) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα συνολικά _____ ευρώ, δ) καταναλωτικό δάνειο (αρ. σύμβασης _____), για το οποίο οφείλει, σύμφωνα με σχετική βεβαίωσή της, κατά το χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως (καθώς δεν προσκομίστηκαν στοιχεία για το υπόλοιπο των οφειλών του αιτούντος κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην πιστώτρια, μέχρι τον οποίο συνεχίζουν να εκτοκίζονται σύμφωνα με το αρθ. 6 παρ. 3 ν. 3869/10) για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα συνολικά 7.918,33 ευρώ. Επομένως, το σύνολο των οφειλών του αιτούντος ανέρχεται στο ποσό των 168.770,60 ευρώ. Σημειωτέον πως οι ανωτέρω υπ' αριθμ. 2^α), 2β) και 2γ) απαιτήσεις είναι εμπραγμάτως ασφαλισμένες με προσημείωση υποθήκης επί της κύριας κατοικίας της πρωτοφειλέτριας συζύγου του αιτούντος.

Αποδείχθηκε ακόμη ότι ο αιτών εγγυήθηκε τα έτη 2004, 2007 και 2009 σε τρία στεγαστικά δάνεια που έλαβε η σύζυγός του, _____ προκειμένου να προβεί στην επισκευή-ανακαίνιση του ακινήτου της στην _____ Αττικής, το έτος 2001 προέβη στη λήψη πιστωτικής κάρτας για την κάλυψη καταναλωτικών αναγκών της οικογένειάς του, ενώ τα έτη 2006 και 2009 έλαβε δύο καταναλωτικά δάνεια από τη δεύτερη και την πρώτη των καθ' ων αντίστοιχα, προκειμένου να προβεί σε εξόφληση παλαιότερων πιστωτικών καρτών που είχε λάβει. Περαιτέρω, το έτος 2011 συνεβλήθη με την ιδιότητα του εγγυητή σε καταναλωτικό δάνειο προς την πρώτη των καθ' ων, προκειμένου να ρυθμιστεί παλιότερη οφειλή του οικογενειακού του φίλου, _____.

1. Κατά το χρόνο λήψεως αυτών, το οικογενειακό εισόδημα ήταν επαρκές και του επέτρεπε να είναι συνεπής τόσο στην εξυπηρέτηση των δανειακών του υποχρεώσεων, όσο και στην

κάλυψη των βιοτικών του αναγκών. Ειδικότερα, το δηλωθέν ετήσιο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν το οικονομικό έτος 2005 (χρήση 2004) στο ποσό των ευρώ, το οικονομικό έτος 2006 (χρήση 2005) στο ποσό των 20.593,77 ευρώ, το οικονομικό έτος 2007 (χρήση 2006) στο ποσό των 21.913,48 ευρώ, το οικονομικό έτος 2008 (χρήση 2007) στο ποσό των 18.888,44 ευρώ, το οικονομικό έτος 2009 (χρήση 2008) στο ποσό των 32.257,31 ευρώ, το οικονομικό έτος 2010 (χρήση 2009) στο ποσό των 37.368,86 ευρώ, το οικονομικό έτος 2011 (χρήση 2010) στο ποσό των 40.268,44 ευρώ, το οικονομικό έτος 2012 (χρήση 2011) στο ποσό των 34.954,06 ευρώ, το οικονομικό έτος 2013 (χρήση 2012) στο ποσό των 20.954,44 ευρώ, το οικονομικό έτος 2014 (χρήση 2013) στο ποσό των 19.653,21 ευρώ, το φορολογικό έτος 2014 στο ποσό των 21.456,26 ευρώ, το φορολογικό έτος 2015 στο ποσό των 15.407,43 ευρώ και το φορολογικό έτος 2016 στο ποσό των 23.740,84 ευρώ, ενώ οι μηνιαίες δόσεις των δανείων ανέρχονταν στο ποσό των 832,60 ευρώ περίπου (βλ. 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης των δανείων στις προσκομιζόμενες βεβαιώσεις οφειλών, προς την Ε.: 757,70 ευρώ και προς την : 74,90 ευρώ). Παρατηρείται, συνεπώς, ουσιαστική μείωση του οικογενειακού εισοδήματος του αιτούντος. Επιπλέον, το μηνιαίο μίσθωμα που λαμβάνει από την εκμίσθωση του ακινήτου του στη Αττικής ανέρχεται στο ποσό των 188,00 ευρώ περίπου, ενώ στο παρελθόν αυτό ανερχόταν στο ποσό των 800,00 ευρώ περίπου, όπως κατέθεσε ο ίδιος ο αιτών. Ο αιτών και η σύζυγός του μπορεί πλέον να μην είναι επιφορτισμένοι με τα έξοδα διαβίωσης της μεγαλύτερης θυγατέρας τους, ωστόσο η σύζυγος του αιτούντος τής έχει παραχωρήσει το διαμέρισμα κυριότητας της στην α για να διαμένει και συνεπώς η τελευταία δεν έχει εισοδήματα από την εκμίσθωση του ανωτέρω ακινήτου. Επιπλέον, έχουν αναλάβει τα έξοδα διαβίωσης της μικρότερης θυγατέρας τους, που είναι φοιτήτρια στο , βαρύνεται με δαπάνες στέγασης και τα μηνιαία έξοδά της ανέρχονται κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας τουλάχιστον στο ποσό των 400,00 ευρώ. Αξιοσημείωτο είναι, επίσης, το γεγονός ότι η πρωτοφειλέτρια σύζυγός του αιτούντος καταβάλλει τις μηνιαίες δόσεις των στεγαστικών δανείων, που αποτελούν τον κυριότερο όγκο των οφειλών του αιτούντος (βλ. ταυτάριθμα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης). Επομένως, ο αιτών έχει πλέον περιέλθει σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών προς τις καθ' όν. Η αδυναμία του είναι γενική καθώς με το μηνιαίο εισόδημα, όπως ανωτέρω προσδιορίστηκε, αδυνατεί να καλύψει τις δανειακές του οφειλές, όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί, κατά τα ανωτέρω, και μόνιμη διότι δεν αναμένεται

σημαντική μεταβολή ή αύξηση της εισοδηματικής του κατάστασης κατά το προσεχές μέλλον, λόγω της ανεργίας του, της γενικότερης οικονομικής συγκυρίας, της περαιτέρω μείωσης των μισθών στο μέλλον και της αύξησης της φορολογίας. Η σχέση ρευστότητας του αιτούντος προς τις ληξιπρόθεσμες χρηματικές οφειλές του, αφού ληφθούν υπόψη και οι απαιτούμενες δαπάνες για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών του είναι αρνητική, υπό την έννοια ότι η ρευστότητα του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στις δανειακές του υποχρεώσεις και συνάμα στην κάλυψη των βιοτικών αναγκών του ίδιου και της οικογένειάς του και κυρίως της μικρότερης θυγατέρας του, η οποία είναι προστατευόμενο μέλος και εξαρτάται οικονομικά απ' αυτόν, η δε αρνητική αυτή σχέση μεταξύ της ρευστότητας και των οφειλών δεν αναμένεται να βελτιωθεί στο εγγύς μέλλον, καθόσον οι μηνιαίες βιοτικές ανάγκες του δεν προβλέπεται να περιοριστούν, ενώ παράλληλα οι δανειακές του υποχρεώσεις αυξάνονται συνεχώς λόγω της επιβάρυνσης με τόκους υπερημερίας. Η δε αδυναμία του αυτή, δεν οφείλεται σε δόλο, αλλά στις αλλά στις δυσμενείς και αιφνίδιες αλλαγές των οικονομικών του συνθηκών, ήτοι στη μακροχρόνια ανεργία, στην ουσιώδη μείωση του οικογενειακού εισοδήματος, στην αύξηση των βιοτικών αναγκών του, σε συνδυασμό με την αύξηση της φορολογίας, η δε προσπάθεια του να ρυθμίσει τα χρέη του δεν είναι καταχρηστική. Οι δόσεις των δανείων εξυπηρετούνταν κανονικά επί σειρά ετών, μέχρι και το έτος 2016 περίπου, όπως κατέθεσε και ο ίδιος ο αιτών και δεν αμφισβητήθηκε ειδικώς από τις καθ' ων. Συνεπώς, δεν συνέτρεχε στο πρόσωπο του αιτούντος ούτε αρχικός, αλλά ούτε μεταγενέστερος δόλος, αφού το ύψος των εισοδημάτων του, κατά το χρόνο ανάληψης των δανειακών του υποχρεώσεων, του επέτρεπε να ανταποκριθεί στην εξυπηρέτησή τους και, συνεπώς, δε βρισκόταν κατά το χρόνο ανάληψης αυτών σε οικονομική αδυναμία, απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού της πρώτης των καθ' ων. Ούτε υπήρχε τότε δυνατότητα πρόβλεψης τέτοιας αδυναμίας τουλάχιστον για το εγγύς μέλλον, όσο δηλαδή μπορούσε να προβλέψει με βάση τα οικονομικά και κοινωνικά δεδομένα της εποχής. Αντιθέτως, κρίνεται ότι τα εισοδήματα του κατά το χρόνο εκείνο αλλά και μεταγενέστερα ήταν ικανοποιητικά και του επέτρεπαν να είναι συνεπής στην εξυπηρέτηση των δανειακών του υποχρεώσεων, για το λόγο δε αυτό, προφανώς, οι αρμόδιοι υπάλληλοι των μετεχουσών τραπεζών, αφού έλεγξαν την πιστοληπτική του ικανότητα, ενέκριναν τη χορήγηση των δανείων.

Με βάση τα προλεχθέντα, επομένως, συντρέχουν στο πρόσωπο του αιτούντος οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του νόμου 3869/10. Ο αιτών δε διαθέτει αξιόλογα και πρόσφορα προς ρευστοποίηση περιουσιακά στοιχεία, καθώς τα ως άνω ακίνητα λόγω του δικαιώματος και του ποσοστού του αιτούντος σ' αυτά, της θέσης, της παλαιότητας, της περιορισμένης αξίας τους και της οικονομικής κρίσης που πλήττει τα τελευταία χρόνια τη χώρα, ιδίως στο χώρο της αγοραπωλησίας ακινήτων, δεν αναμένεται ότι θα προκαλέσουν αγοραστικό ενδιαφέρον και ότι θα προκύψει κάποιο τίμημα αξιόλογο για την ικανοποίηση των πιστωτριών του λαμβανομένων υπόψη και των εξόδων της διαδικασίας εκποίησης, η οποία κρίνεται τελικά ασύμφορη και μη απαραίτητη. Επιπλέον, ο αιτών εκμεταλλεύεται το ως άνω περιγραφόμενο .. κυριότητάς του σε ποσοστό 37,5%, καθώς αποκομίζει έσοδα από την εκμίσθωσή του.

Ομοίως, το δικαστήριο κρίνει ότι είναι ασύμφορη και μη απαραίτητη η εκποίηση του ανωτέρω περιγραφόμενου Ι.Χ. επιβατικού αυτοκινήτου που διαθέτει ο αιτών, αφού κρίνεται ότι δε θα προκαλέσει αγοραστικό ενδιαφέρον, αλλά ούτε και θα αποφέρει, λόγω της παλαιότητας του, της εμπορικής αξίας του και της γενικότερης κρίσης στην αγορά, κάποιο αξιόλογο τίμημα για την ικανοποίηση των πιστωτριών, λαμβανομένων πάλι υπόψη και των εξόδων της διαδικασίας εκποίησης, ενώ είναι απαραίτητο για τις καθημερινές του μετακινήσεις .

Για το λόγο αυτό το Δικαστήριο πρέπει να προχωρήσει σε ρύθμιση των οφειλών του αιτούντος αρχικά με τον ορισμό μηνιαίων καταβολών προς τις πιστώτριες του επί τρία (3 έτη) (αρθ. 8 παρ. 2 ν. 3869/10, όπως η τελευταία συμπληρώθηκε και τροποποιήθηκε με τις διατάξεις του Ν. 4336/2015 και 4346/2015). Όσον αφορά το ειδικότερο περιεχόμενο της ρύθμισης αυτής και λαμβανομένου υπόψη της ηλικίας του αιτούντος, της οικογενειακής του κατάστασης και του ύψους του μηνιαίου οικογενειακού εισοδήματος που ανέρχεται περίπου στο ποσό των 1.430,00 ευρώ, η κάθε μηνιαία καταβολή πρέπει να οριστεί για τρία (3) έτη στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ, ποσό το οποίο κρίνεται ότι βρίσκεται μέσα στις οικονομικές του δυνατότητες, συμμέτρως διανεμόμενο για την ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτριών. Ειδικότερα, το ως άνω ποσό θα διανεμηθεί συμμέτρως μεταξύ των απαιτήσεων των καθ' ων ως εξής: 1) στην Α.Ε. για την απαίτηση από α) το καταναλωτικό δάνειο (αρ. σύμβασης , 11,90 ευρώ (250: 168.770,60 X 8.038,20), β) την πιστωτική

κάρτα (αρ. , 4,28 ευρώ (250: 168.770,60 X 2.891,38), γ) την πιστωτική
κάρτα (αρ. , 3,70 ευρώ (250: 168.770,60 X 2.501,65), δ) την πιστωτική
κάρτα (αρ.), 0,93 ευρώ (250: 168.770,60 X 633,04), ε) το καταναλωτικό
δάνειο (αρ. σύμβασης , 106,03 ευρώ (250: 168.770,60 X 71.583,99), 2) στην
Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, για την απαίτηση από α) το στεγαστικό δάνειο (αρ. σύμβασης
, 33,85 ευρώ (250: 168.770,60 X 22.852,11), β) το στεγαστικό δάνειο (αρ. σύμβασης
39,46 ευρώ (250: 168.770,60 X 26.641,79), γ) το στεγαστικό δάνειο (αρ.
σύμβασης), 38,08 ευρώ (250: 168.770,60 X 25.710,11), δ) το καταναλωτικό δάνειο
(αρ. σύμβασης , 11,72 ευρώ (250: 168.770,60 X 7.918,33). Μετά την παρέλευση
της τριετίας ο αιτών θα έχει καταβάλει στις καθ' ων συνολικά το ποσό των 9.000,00 ευρώ
(250,00 ευρώ X 36 μήνες). Δυνάμει της από προσωρινής διαταγής της Ειρηνοδίκη
ς ορίστηκαν για τον αιτούντα από τον Ιούλιο του 2017 καταβολές ποσού 150,00 ευρώ
προς τις καθ' ων. Οι προσωρινές μηνιαίες καταβολές, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 19
παρ.1 του Ν.4161/2013 και 5 παρ. 2 του Ν.3869/2010, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τις διατάξεις
του Ν.4161/2013 σε συνδυασμό με την διάταξη του άρθρου 2 παρ.5 της Υποπαραγράφου Α4 του
Ν. 4336/2015 και την διάταξη του άρθρου 14 παρ. 11 του Ν.4346/2015, όπως ισχύει έως το τέλος
του 2015, πρέπει να συνυπολογιστούν τόσο ως προς το χρόνο όσο και ως προς το ποσό τους σ'
αυτές της πιο πάνω οριστικής ρύθμισης. Έτσι μετά το συνυπολογισμό του χρόνου των έντεκα
(11) μηνών των προσωρινών καταβολών (έως την συζήτηση της υπό κρίση αίτησης), ο χρόνος
της οριστικής ρύθμισης περιορίζεται σε είκοσι πέντε (25) μήνες. Ωστόσο, επειδή το ποσό των
προσωρινών καταβολών υπολείπεται αυτού της οριστικής ρύθμισης ο αιτών υποχρεούται
σύμφωνα με τη διάταξη του αρθ. 9 παρ. 4 ν. 3869/10 να εξοφλήσει το ποσό της διαφοράς μέσα
σε ένα έτος από τη λήξη των καταβολών της ρύθμισης του άρθρου 8 παρ. 2. Το ποσό της
διαφοράς ανέρχεται σε 100,00 ευρώ, θα καταβληθεί δε αμέσως μετά τη λήξη της οριστικής
ρύθμισης, και μέσα σε ένα χρόνο από το χρονικό αυτό σημείο, εντόκως από το χρόνο αυτό της
έναρξης του έτους, με επιτόκιο αυτό τω Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής
Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξανόμενο κατά 2,50 εκατοστιαίες μονάδες, σύμφωνα με τη διάταξη
του άρθρου 9 παρ. 4 Ν. 3869/2010, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τις διατάξεις του Ν.4161/2013
σε συνδυασμό με την διάταξη του άρθρου 2 παρ.5 της Υποπαραγράφου Α4 του Ν. 4336/2015 και

την διάταξη του άρθρου 14 παρ. 11 του Ν.4346/2015. Σημειωτέον ότι η απαλλαγή του οφειλέτη κατά τη διάταξη του αρθ. 11 παρ. 1 ν. 3869/10 θα επέλθει μετά την ολοκλήρωση και των πιο πάνω συμπληρωματικών καταβολών, αφού αποτελούν μέρος της ρύθμισης των καταβολών του αρθ. 8 παρ. 2.

Κατά συνέπεια, εν όψει των ανωτέρω αποδειχθέντων, η αίτηση πρέπει απορριφθεί ως προς το τρίτο των καθ' ων και να γίνει εν μέρει δεκτή ως προς την πρώτη και δεύτερη των καθ' ων και να ρυθμιστούν οι οφειλές του αιτούντος κατά τα ειδικότερα οριζόμενα το διατακτικό. Η απαλλαγή του από κάθε υφιστάμενο υπόλοιπο χρεών της έναντι της πρώτης και της δεύτερης των καθ' ων θα επέλθει κατά νόμο (άρθρο 11 παρ. 1 ν. 3869/2010), με την επιφύλαξη της τυχόν τροποποίησης της παρούσας απόφασης λόγω μεταβολής των εισοδημάτων του ή των περιουσιακών του στοιχείων, την οποία μεταβολή οφείλει να γνωστοποιεί στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου (αρ. 8. παρ.3). Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται, σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ.6 του ν. 3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση ως προς το τρίτο των καθ' ων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση ως προς την πρώτη και δεύτερη των καθ' ων.

ΡΥΘΜΙΖΕΙ τα χρέη του αιτούντος και καθορίζει τις μηνιαίες καταβολές για χρονικό διάστημα συνολικά τριετίας, στο οποίο (χρονικό διάστημα) συνυπολογίζονται και οι ήδη πραγματοποιηθείσες καταβολές που αναφέρονται στο σκεπτικό της παρούσας, στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ που θα καταβάλλεται συμμετρως μεταξύ των απαιτήσεων των καθ' ων, για όσο χρόνο υπολείπεται μέχρι την ολοκλήρωση της ρύθμισης, στο πρώτο πενθήμερο κάθε μήνα, αρχής γενομένης από τον πρώτο μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης μήνα.

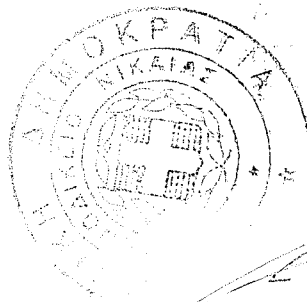
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον αιτούντα να καταβάλει προς τις καθ' ων, τα ποσά που τυχόν υπολείπονται από τις καταβολές, στις οποίες έχει προβεί δυνάμει της από προσωρινής διαταγής της Ειρηνοδίκη Νικαίας σε σχέση με την οριστική ρύθμιση των οφειλών του με την παρούσα απόφαση, εντόκως μέσα σε ένα έτος από τη λήξη των καταβολών της ανωτέρω ρύθμισης

των οφειλών τους, με επιτόκιο αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά δύομισι εκατοστιαίες μονάδες.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στη Νίκαια την 13^η -11-2018 στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και σε δημόσια έκτακτη συνεδρίαση, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

22/11/18

ΣΤΑΥΡΟΣ ΓΚΟΤΣΗΣ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ